

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Alenou Červenou ve věci žalobkyně: **JUDr. Eva Šimková**, insolvenční správkyňe dlužníka B. J., xxx proti žalovanému: **UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a. s.**, IČ 64948242, Želetavská 1525/1, Praha 4 o zaplacení částky Kč 29,345.500,- s příslušenstvím

t a k t o:

- I. Žaloba na zaplacení částky Kč 29,345.500,- spolu s úrokem z prodlení se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně, jako správce konkursní podstaty dlužníka B. J., žalobou ze dne 29.1.2013 uplatnila vůči žalovanému pohledávku ve výši Kč 41,812.000,- spolu se zákonným úrokem z prodlení od 18.8.2011 do zaplacení. Ve svém tvrzení uvedla, že dne 22.12.2004 dlužník prodal G. W. nemovitosti v k.ú. xxx, který zaplatil kupní cenu z hypotečního úvěru poskytnutého žalovaným tomuto kupujícímu. Žalovaná po realizaci prodeje dala podnět CBCB – Czech Banking credit Bureau, a.s. k zápisu do registru dlužníka, jako ručitele za 1,6 mil. Kč, ač ten ručitelem nikdy nebyl. Dlužník byl v tomto registru zapsán v době od března 2005 do 2.1.2008 a opět od 15.1.2008 do 11.6.2009.

Dlužník měl v roce 2007 podnikatelský záměr, na základě kterého chtěl koupit čtyři bytové domy ve výstavbě v xxx od společnosti GOLDING REAL s.r.o. s tím, že násleně by tři domy prodal a jeden si ponechal k pronajímání. Dlužník měl ode dne 15.9.2007 slíbený úvěr od společnosti Credoma a.s., IČ 27196062 na zakoupení těchto objektů ve dvou etapách mj. s podmínkou, že nebude uveden v bankovním registru. Vzhledem k tomu, že dlužník neměl povědomí o tom, že je zapsán v registru dlužníků, měl za to, že podmínku společnosti

Credoma splnil. Tato společnost však zjistila, že zapsán je a proto dopisem ze dne 20.11.2007 poskytnutí úvěru odmítla.

Tímto dlužníkovi ušel zisk. Dlužník, zastoupený advokátem Mgr. Robertem Tschöplem, vedl ve věci náhrady škody se žalovaným jednání, žalovaný při jednání dne 9.11.2009 uznala své pochybení a slíbila ušlý zisk uhradit. Dlužník si nechal zpracovat několik znaleckých posudků, kdy ve znaleckém posudku ze dne 15.6.2010 soudní znalec Ing. Tomáš Ježek, CSc. vyčíslil ušlý zisk ve výši Kč 41,812.000,-.

Protože žalovaný ušlý zisk neuhradil, podal dlužník prostřednictvím svého právního zástupce žalobu vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 39 C 323/2009. Žaloba byla odmítnuta, pro nedoplnění žaloby (nestanovení výše škody) usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10.3.2010. K odvolání dlužníka pak Městský soud v Praze napadené usnesení rozhodnutím ze dne 2.9.2010 potvrdil. Dovolání dlužníka pak bylo Nejvyšším soudem ČR usnesením ze dne 9.6.2011 zamítnuto.

Žalobkyně uvedla, že žalovaný porušil právní povinnost danou ust. § 25a, 38, 38a zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ust. § 1 obč. zákoníku, neboť není oprávněn poskytovat nepravdivé údaje jakémukoli veřejnému či neveřejnému registru o osobě, tak jak v tomto případě učinil. Ke vzniku škody – ušlého zisku uvedla, že realizovaný podnikatelský záměr by dlužníkovi vynesl zisk nejméně ve výši Kč 41,812.000,-, žalovaný své pochybení přiznal. K příčinné souvislosti uvedla, že ušlý zisk je adekvátním důsledkem nepravdivého zápisu v bankovním registru dlužníků po dobu 4 let, když důsledkem bylo odmítnutí společnosti Credoma poskytnout úvěr a ostatní banky rovněž. Odkázal na listinné důkazy, které prokazují skutečnost, že pokud by dlužník nebyl zapsán, tak by obdržel úvěr a mohl realizovat svůj podnikatelský záměr a dosáhnout zisku.

K běhu promlčecí lhůty správkyne uvedla, že se řídí obchodním zákoníkem, tedy čtyřletou lhůtou. Uvedla, že dlužník se o vzniku škody dozvěděl ze sdělení CBCB ze dne 27.7.2009, tedy subjektivní promlčecí doba uplyne dnem 27.7.2013; ve vztahu k insolvenčnímu správci pak ke dni 28.2.2016, kdy se o tom dozvěděla; objektivní promlčení doba pak uplyne dnem 27.7.2019.

V průběhu dalšího řízení pak žalobkyně omezila žalobu o částku Kč 12,466.500,- a to s ohledem na další znalecký posudek soudního znalce Ing. Vladimíra Bernhardta ze dne 27.2.2013. O částečném zpětvzetí bylo pravomocně rozhodnuto usnesením ze dne 17.4.2013 č.j. 52 Cm 12/2013-14.

Žalovaný k nároku uvedl, že nezpochybňuje, že jednal nesplávně, když v rozporu se zákonem disponovala osobními údaji osoby, která nebyla jejím klientem. Popřel však, že by dlužníkovi přislíbil, že uhradí tvrzený ušlý zisk, neboť ten dlužník nikdy hodnověrně neprokázal. Sporoval, s odkazem na zápis z jednání ze dne 9.11.2009, že by takový slib poskytl. Dále k tomu uvedl, že je i vyloučeno, aby o tak závažné věci, navíc v tvrzené výši, rozhodly zástupci žalovaného bez rozhodnutí nejvyšších orgánů žalovaného.

Namítal, že dlužník nečinil kroky k odvrácení škody. Dlužník nikdy nepožádal žalovaného o poskytnutí písemného sdělení týkající se jeho pochybení pro doložení společnosti Credoma, za účelem poskytnutí úvěru. Ke společnosti Credoma uvedl, že se nejedná o bankovní institut, takže nemá přístup do registru dlužníků, tzn. že to tedy musel být dlužník, který ji příslušnou listinu prokazující jeho zápis v bank.registru dlužníků. Rovněž

žalovaný poukázal na to, že skutečnost, že dlužníkem byl zapsán v cit.registru, by nemělo být překážkou pro poskytnutí úvěru, neboť na svých inter.stránkách tato společnost má uvedeno „Záznamy v úvěrových registrech nejsou překážkou k získání úvěru“.

Žalovaný namítl promlčení nároku uplatněného žalobou a to v čtyřleté promlčecí době. Poukázal na to, že jak uvedla sama žalobkyně, dlužník již ode dne 20.11.2007 věděl o tom, že mu byla odmítnuta žádost o poskytnutí úvěru z důvodu jeho zápisu v bankovních registrech. Rovněž uvedl, že nelze připustit výklad žalobkyně týkající se běhu promlčecí lhůty ve vazbě na její osobu.

S ohledem na závěry níže uvedené, soud ke zhodnocení nároku žalobce postačovaly tyto listiny, z nichž, ve spojení s tvrzením učinil níže uvedené závěry: dopis Ing. Františka Š. z 15.9.2007, 20.11.2007, dopis žalovaného ze dne 7.12.2007. Ostatní, byť provedené listiny, nebylo pro soud podstatné.

Žalobkyně tedy požadovala náhradu škody, kterou soud posuzoval dle § 757 a § 387 a násl. obch.z. (účinného do 31.12.2013).

Pokud se týká porušení povinností ze strany žalovaného, nebylo mezi účastníky sporné, že žalovaný v pozici banky pochybil, když nahlásil do bankovního registru dlužníků B. J. jako ručitele, tedy jako dlužníka, byť tato skutečnost se nezakládala na pravdě. Žalovaný ani toto své pochybení nijak nepopíral.

Pak zde byla otázka existence a výše ušlého zisku. Je zřejmé a prokázáno, že dlužníkovi nebyl společností Credoma poskytnut úvěr na realizaci projektu 4 bytových domů ve výstavbě „xxx“ z důvodu nedoložení nepravdivosti zápisu v bankovním registru dlužníků. Zda tímto úkonem mohlo dojít ke vzniku škody a v jaké výši, se soud s ohledem na výše uvedené právní závěry nezabýval, a to z důvodu hospodárnosti, neboť by to předpokládalo rozsáhlé dokazování (m.j. otázka reálné možnosti zisku z plánovaného podnik. záměru).

Pokud se týká příčinné souvislosti, vycházel soud z toho, že pokud něco mohlo mít vliv na požadovanou škodu, pak pouze první chybný zápis v registru dlužníků, který byl od roku 2005 do 2.1.2008, nikoliv pak již druhý zápis v registru a to s ohledem na tu skutečnost, že k odmítnutí poskytnutí úvěru společností Credoma a.s. došlo dopisem ze dne 20.11.2007 tzn., že opětovný zápis od ledna 2008 nemohl mít žádný vliv na neposkytnutí úvěru ze strany této společnosti.

Je třeba ale poukázat na to, že přes určitá tvrzení žalobkyně, že ze společného jednání dlužníka a Ing. Š. ze dne 1.11.2007 vyplynulo, že dlužník je zapsán v registru, z listin vyplývá, že dlužník teprve dopisem ze dne 3.12.2007 (tedy o více jak měsíc později) žádal žalovaného o prošetření. Tzn. až v době, kdy dne 20.11.2007 nebylo kladně vyhověno žádosti o poskytnutí úvěru. V takovém případě je třeba zmínit ust. § 384 obch.z., dle kterého strana, které hrozí škoda je povinna učinit opatření k jejímu odvrácení. Tzn. nebylo prokázáno, že by dlužník požadoval po žalovaném součinnost k výmazu z registru, nebylo ani tvrzeno a prokázáno, že dlužník upozornil žalovaného na možný vznik škody. Za takové situace tak by žalované nevznikla povinnost případnou škodu hradit.

Jak uvedeno již výše, podstatné pro rozhodnutí byla otázka promlčení nároku žalobkyně. Tuto otázku soud posuzoval dle ust. § 387 a násl. obch.zák.

Pokud se týká otázky promlčení vznesené žalovaným, soud musel přihlédnout ke vznesené námitce žalovaného, konstatuje, že se neztotožnil s hodnocením promlčení tak, jak bylo uvedeno v žalobě. Soud má za to, že dlužník se o skutečnosti, že je zapsán v registru dlužníků dozvěděl nejpozději dopisem ze dne 20.11.2007 od společnosti Credoma a.s. Z textu tohoto dopisu vyplývá, že přestože tato společnost avizovala zájem o financování a realizaci projektu čtyř bytových domů, nebylo možné uzavřít úvěrovou smlouvu na provedení projektu, neboť nebyla relevantně vysvětlena nebo doložena pravdivost, či nepravdivost zápisu dlužníka v bankovních registrech. Respektive, jak vyplývá z doplnění tvrzení žalobce ze dne 8.1.2016, tato skutečnost byla zjištěna při jednání dne 1.11.2007 mezi Ing. Františkem Š., jako nastupujícím ředitelem pobočky Credoma a dlužníkem. Z toho je zřejmé, že společnost Credoma a.s. i dlužník o dané situaci jednali, případně, že dlužník byl i vyzván k doložení pravdivosti či nepravdivosti zápisu. I pokud by soud vycházel z toho, že teprve tímto dopisem byl dlužník seznámen s těmito skutečnostmi je nutné uzavřít, že od tohoto data, resp. od data 23.11.2007, pokud soud vychází z toho, že dopis byl zaslán poštou, soud připočítává tři dny pro jeho doručení, pak od tohoto data běží čtyřletá obecná promlčecí lhůta. Z toho je zřejmé, že k promlčení nároku došlo k datu 23.11.2011. Na základě toho se soud neztotožnil se závěry žalobkyně, že promlčecí lhůta vůči dlužníkovi začala běžet až dnem 27.7.2009. Nakonec i ze samotného dopisu žalovaného ze dne 7.12.2007 vyplývá, že se jedná o reakci na požadavek dlužníka (již) ze dne 3.12.2007, který žádal o prověření záznamů v příslušných registrech.

Pokud žalobkyně dovodila, že pro ni plyne nová promlčecí doba ode dne, kdy se o nároku dozvěděla, případně, kdy byla ustanovena do funkce, kdy se odvolávala na ustanovení insolvenčního zákona ani s tímto názorem soud nesouhlasí. Ustanovený správce vstupuje do insolvenčního řízení, kdy pro něj platí daný stav, tedy o promlčecí lhůtu tak, jak v dané chvíli jsou, pokud to odlišně insolvenční zákon neupravuje jinak. Otázka promlčecí lhůty tímto speciálním zákonem však nijak řešena není.

Pokud soud v odůvodnění nezmiňuje právní argumentace a navržené důkazy, není to proto, že se jimi nezabýval, nýbrž proto, že je pro rozhodnutí sporu nepovažoval za relevantní s tím, že již měl dostatek tvrzení a důkazů pro rozhodnutí ve věci.

O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 150 o.s.ř. neboť zde shledal důvody hodných zvláštního zřetele, když bylo zřejmé (bez ohledu na výsledku sporu), že to byl žalovaný, který způsobil celou danou situaci, když na jeho straně došlo k pochybení v tom, že dlužníka opakovaně nechal zapsat do registru dlužníků, jako ručitele, ač k tomu nebyl žádný důvod, aniž by žalovanému za toho poskytla jakoukoli náhradu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, a to k Vrchnímu soudu v Praze v prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost rozsudkem uložená splněna dobrovolně po nabytí právní moci rozsudku a uplynutí lhůty k plnění, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 19. ledna 2016

JUDr. Alena Červená, v. r.
samosoudce

Za správnost: Ulmanová Portová